

РЕШЕНИЕ

№ 662

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Десислава Ик. Давидова
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000659 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 29.05.2023 г. на ответника „Г.И.Д – 7“ ЕООД срещу решението от 13.04.2023 г. по гр. д. № 9341/2021 г. на Софийския градски съд, I-1 състав, **в частта**, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца „Уникредит Лизинг“ ЕАД на осн. чл. 236, ал. 2 ЗЗД във вр. с чл. 347, ал. 2 ТЗ сумата 84 000 лв., представляваща обезщетение за лишаване от право на ползване за периода м. 11.2015 – 12.10.2020 г., ведно със законната лихва от 13.10.2020 г. до окончателното изплащане, както и сумата 3 710 лв. – съдебни разноски.

В жалбата се твърди, че съдът не е взел предвид обстоятелството, че всички дължими лизингови вноски по процесния договор за финансов лизинг са платени още през 2014 г., като в нарушение на чл. 8 от договора ищецът не прехвърлил собствеността върху двете лизингови МПС върху ответника. Неправилно било прието и, че нотариалните покани от 27.10.2018 г. и 14.09.2020 г. били редовно връчени на ответника по реда на чл. 50 ГПК, като не било отчетено, че не били лично връчени на управителя на дружеството, а на лицето И. С., който не бил легитимиран да получава книжа. Сочи се, че размерът на присъденото обезщетение по чл. 236, ал. 2 ЗЗД бил неправилно и немотивирано определен. Не било посочено защо се кредитира заключението на приетата съдебна експертиза, според което пазарния наем за всеки автомобил бил в размер на 700 лв. поотделно, но експертизата не отчела, че автомобилите били произведени през 2009 г. и наемът за стари автомобили бил

по-нисък. Експертизата била изготвена само въз основа на справки в Интернет за рента кар услугите, които били за нови автомобили, като била своевременно оспорена от ответника.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск, както и да му присъди направените разноски по делото.

Въззиваемият „Уникредит Лизинг“ ЕАД – ищец по исковете – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество **е неоснователна.**

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на обжалваното решение, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СГС. Във връзка с доводите по жалбата следва да се добави и следното:

Предмет на въззивното производство е единствено уваженият с обжалваното решение осъдителен иск по чл. 236, ал. 2 ЗЗД за процесния период. В останалата част /по отношение на отхвърлените искове по чл. 345, ал. 1 ТЗ и по чл. 57, ал. 2 ЗЗД/ първоинстанционното решение е влязло в сила, като необжалвано от ищеца.

1. Не е спорно, а това се установява и от събраните по делото доказателства, че: **1)** по силата на договор за финансов лизинг № 97681/20.03.2013 г. ищецът е придобил и предоставил за ползване на ответника два автомобила марка „Фолксваген Кади“ за срок до 2.09.2014 г., а последният се е задължил да заплаща лизингова цена в общ размер на 13 119,75 евро на лизингови вноски съгласно погасителен план; **2)** в договора е уговорено /чл. 8/ право на лизингополучателя да придобие лизинговите обекти след изтичане на срока на договора и пълното изплащане на лизинговите вноски; **3)** уговорено е и, че при изтичане на срока на договора, както и при разваляне и прекратяване, лизингополучателят следва да върне лизинговия обект в 3-дневен срок /чл. 20/; **4)** с нотариални покана от 8.10.2018 г. и 14.09.2020 г. ищецът е поканил ответника да върне лизинговите МПС поради прекратяване на договора поради изтичане на срока му, като поканите са връчени съответно на 27.10.2018 г. и 28.09.2020 г. на И. И. С. – съпруг на управителя на ответното дружество Г. М. С.. При тези факти спорен е въпросът за дължимостта и размера на претендираното обезщетение по чл. 236, ал. 2 ЗЗД за ползване на автомобилите за периода след прекратяване на договора поради изтичане на срока му.

2. Съобразно чл. 347, ал. 2 ТЗ за договора за лизинг се прилагат съответно правилата на договора за наем с изключение на чл. 229, ал. 3, чл. 231, ал. 1 и 2, чл. 233, ал. 1, чл. 235, чл. 236, ал. 1, чл. 237, чл. 238 и чл. 239 от ЗЗД. Не е част от тези изключения разпоредбата на чл. 236, ал. 2 ЗЗД, според която ако наемателят продължи ползването въпреки противопоставянето на наемодателя, той дължи обезщетение и трябва да изпълнява всички задължения, произтичащи от прекратения наемен договор.

Доколкото при договора за лизинг е изключено приложението на разпоредбата на чл. 236, ал. 1 ЗЗД, т.е. мълчаливото продължаване на срока на договора, то и предвиденото в ал. 2 обезщетение е дължимо, независимо от наличието или липсата на противопоставяне на лизингодателя. По тази причина е ирелевантно дали ищецът е поканил ответника да върне лизинговите МПС, а от там – без значение се явява дали процесните нотариални покани са връчени на надлежно лице с право да получава такива от името на ответника. Договорът за лизинг е прекратен с изтичане на срока му, без значение от наличието на изявление на лизингодателя.

3. Ирелевантно към дължимостта на обезщетението по чл. 236, ал. 2 ЗЗД е и това, че собствеността на двете МПС не е била прехвърлена от ищеца на ответника след изтичане на срока на договора. Евентуалното неизпълнение на това задължение води до други правни последици – до договорна отговорност на лизингодателя, както и до възможност на лизингополучателя да предяви иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД. Друг е въпросът, че придобиването на собствеността е възможно, но не задължителна последица на договора, като право на лизингополучателя е да упражни същата. В случая не се установява, че ответникът е изявил желание за това, нито че ищецът е отказал да прехвърли собствеността.

4. Що се отнася до размера на обезщетението по чл. 236, ал. 2 ЗЗД, то съгласно трайната съдебна практика минималният размер на същото се съизмерява с уговорената наемна цена, освен ако ищецът докаже, че средната пазарна наемна цена за същия период е надвишавала уговорения наем /вж. напр. решение № 215/20.09.2013 г. по т. д. № 967/2011 г., ВКС, II т.о. и др./, т.е. в интерес на ищеца /а не на ответника/ е да доказва, че средната пазарна наемна цена е била по-висока от уговорената в договора между страните. В случая в обжалваното решение обезщетение е присъдено на база минималния размер – според уговорените лизингови вноски по договора. По тази причина е без значение какъв е средният пазарен наем на автомобилите за процесния период, тъй като обезщетението не може да бъде по-малко от уговорените вноски по договора. Същевременно, липсва жалба на ищеца срещу така присъдения размер. При това положение искът е основателен до пълния предявен размер.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявените искове въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

При този изход на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите от ответника разноски за въззивното производство. Същият е доказал разноски в

размер на 8 760 лв. за – за заплатеното адвокатско възнаграждение с ДДС за въззивната инстанция по представената фактура № 1535/4.08.2023 г. и преводно нареждане от 7.08.2023 г. Ищецът е направил възражение за прекомерност на тези разноси, което е неоснователно. Изчислено според материалния интерес по делото /84 000 лв./ минималното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 7 370 лв. без ДДС или 8 844 лв. с ДДС, което е по-малко от претендираните разноси от ищеца в размер на 8 760 лв. Ето защо същите следва да се присъдят в пълния размер.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 13.04.2023 г. по гр. д. № 9341/2021 г. на Софийския градски съд, I-1 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА „Г.И.Д – 7“ ЕООД с ЕИК – 121444707, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Спас Гинев“ № 1, **да заплати на „Уникредит Лизинг“ ЕАД** с ЕИК – 121887948, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Гюешево“ № 14, ет. 3, **на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 8 760 лв.** – разноси за исковото производство пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на пълномощниците на ищеца и ответника само чрез профилите им в ЕПЕП и ССЕВ на осн. чл. 50, ал. 5 и чл. 51, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____